

Libris

HUGH LOFTING

Respect pentru oameni și cărți

P o v e s t e a

Doctorului Dolittle

Traducere de
Brebeanu Alina Loredana

Editura MondoRO

Cuprins

Primul capitol - PUDDLEBY / 7

Capitolul al doilea - LIMBAJUL ANIMALEOR / 13

Capitolul al treilea - ALTE PROBLEME CU BANII / 23

Capitolul al patrulea - UN MESAJ DIN AFRICA / 31

Capitolul al cincilea - MAREA CĂLĂTORIE / 39

Capitolul al șaselea - POLINEZIA ȘI REGELE / 47

Capitolul al șaptelea - PODUL MAIMUȚELOR / 53

Capitolul al optulea - CONDUCĂTORUL LEILOR / 61

Capitolul al nouălea - SFATUL MAIMUȚELOR / 67

Capitolul al zecelea - CEL MAI RAR ANIMAL

DINTRE TOATE / 73

Capitolul al unsprezecelea - PRINȚUL CEL NEGRU / 81

Capitolul al doisprezecelea - MEDICINĂ ȘI MAGIE / 87

Capitolul al treisprezecelea - PÂNZE ROȘII

ȘI ARIPI ALBASTRE / 97

Capitolul al paisprezecelea - AVERTISMENTUL

ȘOBOLANILOR / 103

Capitolul al cincisprezecelea - DRAGONUL BARBAR / 109

Capitolul al șaisprezecelea - TOO-TOO,

ASCULTĂTOAREA / 117

Capitolul al șaptesprezecelea PALAVRAGII

OCEANULUI / 123

Capitolul al optsprezecelea - MIROSURI / 129

Capitolul al nouăsprezecelea - STÂNCA / 137

Capitolul al douăzecilea - ORAȘUL PESCARULUI / 145

Ultimul capitol - ACASĂ DIN NOU / 151

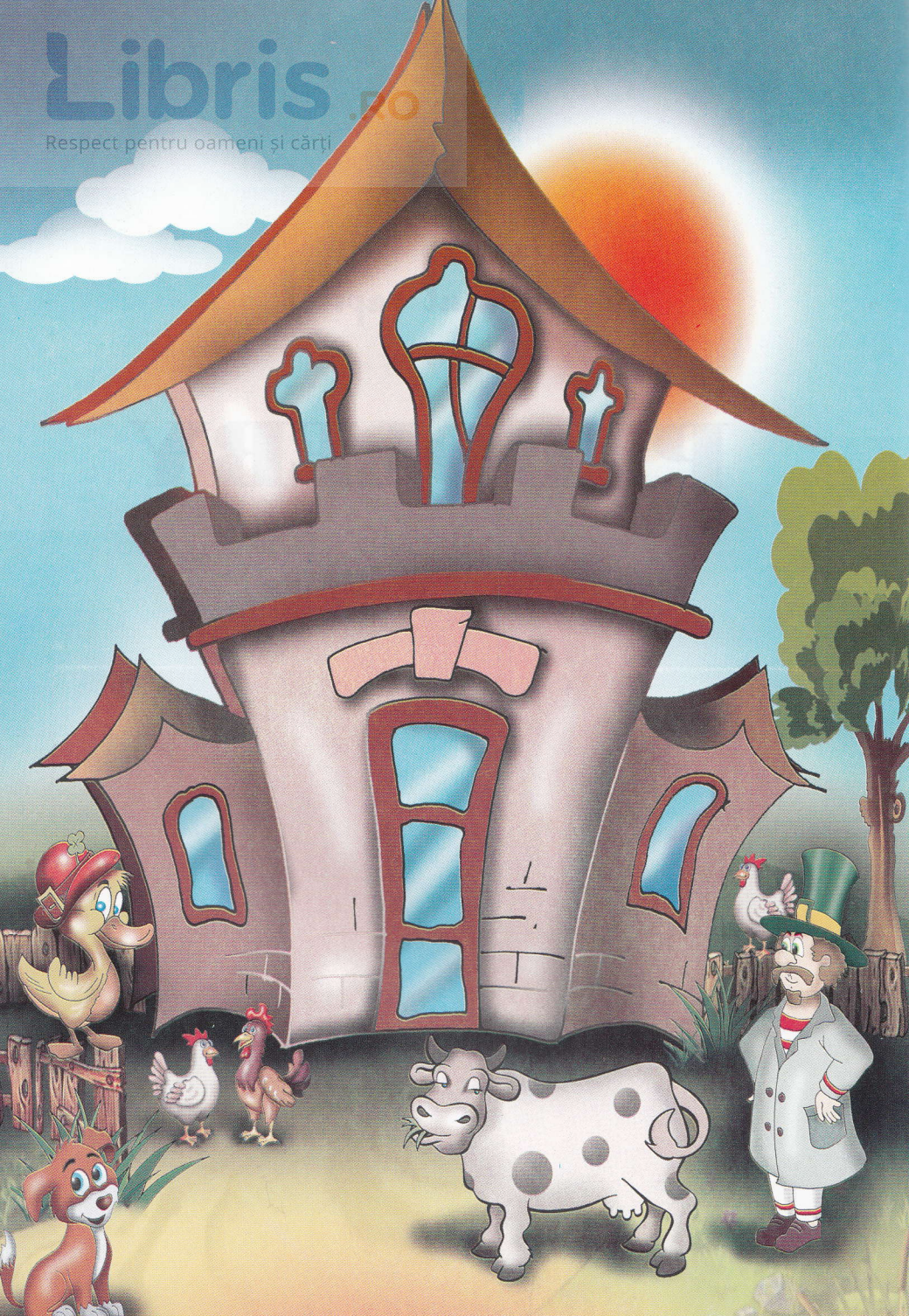

Prîmul capitol

PUDDLEBY

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Era odată, cu mulți ani în urmă, pe când bunicii noștri erau mici copii, un doctor, iar numele lui era Dolittle – Dr. John Dolittle. „Dr.” înseamnă că era un doctor adevărat și că știa o mulțime de lucruri.

Locuia într-un mic orășel numit Puddleby-on-the-Marsh¹. Toți oamenii, cu mic, cu mare, îl știau foarte bine din vedere. De fiecare dată când trecea pe stradă cu pălăria lui înaltă, toată lumea spunea: „Iată-l pe doctor! E un om tare priceput!” Căinii și copiii se strâneau cu toții în urma lui, mergând după el, și până și ciorile care locuiau în turla bisericii croncăneau și dădeau din cap.

Află la marginea orașului, casa în care locuia era destul de mică, însă grădina era foarte mare, având o peluză întinsă și scaune de piatră cu sălcii aplecate deasupra lor. Sora lui, Sarah Dolittle, îi era menajeră, însă de grădină se ocupa doctorul însuși.

¹ Lângă-balta-din-mlaștină.

Îi plăceau mult animalele și avea multe specii de animale de companie. În afară de peștișorul auriu din lacul din fundul grădinii sale, mai avea iepuri în cămară, șoricei albi în pian, o veveriță în dulapul cu lenjerie și un arici în pivniță. Mai avea și o vacă cu vițel, un cal bătrân și schiop în vârstă de douăzeci și cinci de ani, pui, porumbei, doi miei și multe alte animale. Însă preferatele lui erau rața Dab-Dab, câinele Jip, porcușorul Gub-Gub, papagalul Polinezia și bufnița Too-Too.

Sora lui bombănea văzând atâtea animale și spunea că murdăreau casa. Într-o zi, când o bătrână, suferind de reumatism, veni la doctor, se așeză pe arici, care dormea pe canapea, iar apoi nu se mai întoarse niciodată la doctor, ci mergea cu mașina în fiecare sâmbătă până la Oxenthorpe, un oraș aflat la zece mile depărtare, să fie văzută de un alt doctor. Atunci, sora lui, Sarah Dolittle, veni la el și-i zise:

— John, cum poți să te aștepți ca bolnavii să vină la tine, când tu ții toate animalele astea în casă? Ce doctor ar ține holul plin cu arici și șoareci? Aceasta a fost a patra persoană pe care au alungat-o animalele. Judecătorul Jenkins și preotul spun că nu s-ar mai apropia niciodată de casa ta, indiferent cât de rău le-ar fi. Sărăcim pe zi ce trece. Dacă continui așa, niciunul dintre oamenii de seamă nu te vor mai vrea drept doctor.

— Dar îmi plac mai mult animalele decât „oamenii de seamă”, răspunse doctorul.

— E ridicol! zise sora lui, ieșind din cameră.

Astfel, vremea trecea, iar doctorul strângea tot mai multe animale, în timp ce oamenii care veneau la el erau tot mai puțini, până când, în sfârșit, nu-i mai rămase niciun

pacient – în afară de omul cu mâncarea de pisici. Dar acesta nu era foarte bogat și nu se îmbolnăvea decât o dată pe an – de Crăciun, când obișnuia să-i dea doctorului șase pence² pentru o cutie de medicamente.

Nu se putea trăi din numai șase pence – nici măcar în acele vremuri de demult –, iar dacă doctorul n-ar fi economisit ceva bani la pușculiță, nimeni n-ar putea spune ce s-ar fi întâmplat.

Totuși, a continuat să strângă și mai multe animale de companie și, bineînțeles, costa destul de mult să le asigure hrana, astfel că banii pe care îi pusese deoparte deveneau tot mai puțini.

Apoi și-a vândut pianul, lăsându-i pe șoareci să se cuibărească într-un sertar al biroului. Însă banii pe care-i primi pe pian începură și ei să se sfârșească, așa că vându și costumul maroniu pe care-l purta duminica, continuând să sărăcească tot mai mult.

Acum, când trecea pe stradă cu pălăria lui înaltă, oamenii ziceau unul către altul: „Iată-l pe Dr. John Dolittle! Cândva, era cunoscut drept cel mai bun doctor din vest... Priviți-l acum: nu mai are bani, iar șosetele îi sunt pline de găuri!”

Însă câinii, pisicile și copiii încă se mai strângeau în urma lui și mergeau după el prin tot orașul, la fel cum făceau și atunci când era bogat.

² pence, penny – denumire pentru bani englezești sau americani.
A 100-a parte dintr-un pound sau un dolar.

Capitolul al doilea

LIMBAJUL ANIMALELOR

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Într-o zi, doctorul vorbea în bucătăria lui cu omul cu mâncarea de pisici, care venise să-l vadă în legătură cu o durere de stomac.

— De ce nu renunți să mai fii doctor de oameni și, în loc de asta, să fii doctor de animale? îl întreabă omul cu mâncarea de pisici.

Papagalul, Polinezia, stătea la fereastră, privind ploaia și murmurând pentru sine un cântec marinăresc. Se opri din cântat și începu să asculte.

— Vezi dumneata, doctore – continuă omul cu mâncarea de pisici –, știi totul despre animale – mult mai multe decât știu veterinarii de pe-aici. Cartea aceea pe care ai scris-o – cea despre pisici – ei bine, este minunată! Eu, unul, nu pot citi sau scrie – altfel aş scrie și eu niște cărți. Dar soția mea, Theodosia, este tare școlită – chiar așa! Ea mi-a citit cartea dumitale. Ei bine, e minunată – mai mult de-atât nu se poate spune – minunată! Ai fi putut la fel de

bine să fii dumneata însuși o pisică! Știi cum gândesc ele. Și ascultă: poți să faci o grămadă de bani doctoricind animale. Știai asta? Vezi dumneata, aș trimite la tine toate doamnele în vârstă care au pisici sau câini bolnavi. Iar dacă nu se vor îmbolnăvi îndeajuns de repede, aș putea pune ceva în mâncarea pe care le-o vând ca să-i îmbolnăvesc, înțelegi?

— Vai, nu! zise doctorul repede. Nu trebuie să faci una ca asta! N-ar fi bine!

— O, n-am vrut să spun că-i îmbolnăvesc prea rău, răspunse omul cu mâncarea de pisici. Mă gândeam să-i fac numai puțin să pară abătuți. Dar cum spui și tu, poate că nu este corect față de animale. Însă oricum se vor îmbolnăvi, pentru că doamnele în vârstă le dau întotdeauna să mănânce prea mult. Și gândește-te că ar veni la tine toți fermierii din zonă care ar avea cai ce șchiopătează și miei firavi. Fă-te doctor de animale!

După ce plecă omul cu mâncarea de pisici, papagalul zbură de la fereastră pe masa doctorului și zise:

— Omul acela are dreptate. Asta ar trebui să faci. Fă-te doctor de animale! Renunță la oamenii ăștia prostuți, dacă n-au destulă minte să înțeleagă că ești cel mai bun doctor din lume. Îngrijește-te de animale – vor înțelege ei curând. Fă-te doctor de animale!

— O, sunt destui doctori de animale, zise John Dolittle, punând ghivecele cu flori afară, pe pervaz, în ploaie.

— Da, SUNT destui, răspunse Polinezia, dar niciunul dintre ei nu este priceput. Ascultă, doctore, am să-ți spun ceva. Știai că animalele pot vorbi?

— Știam că papagalii pot vorbi, zise doctorul.